

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuju
v gledališkem poslopu.

Štajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Dopisi dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
najdalje do ponedeljka pred izdajo do-
tične številke vposlati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuju za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Za inserate uredništvo in upraviteljstvo
ni odgovorno.

Cena oznanil je za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu je cena po-
sebeno znižana.

Štev. 25.

V Ptuju v nedeljo dne 14. decembra 1902.

III. letnik.

Našim naročnikom.

Od novega leta naprej bomo izdajali naš list v večji obliki. Priobčili bomo vsakokrat še več novic kakor do sedaj in se ozirali samo na kmečke koristi. Iz tega nam bode seveda naraslo tudi več stroškov. Zato nam je treba naročnino povikšati. Naš list bode toraj veljal od novega leta naprej za celo leto **en goldinar**, posamezna številka 3 krajcarje. Zastonj ne dobi lista nič, ker ni nič na svetu za-
stoj, in ker mi tudi moramo vse plačati. Trudili se bomo, da bomo kolikor je v naši moči kmetom pomagali v sakem oziru. Odprli bomo tudi novo predalec v našem listu, v katerem nas bode lahko vsaki naročnik tudi povpraševal v sodnijskih razmerah, o tožbah, o procesih v kazenskih zadevah itd. Radovoljno bomo vsakemu svetovali kam se naj obrne in kako mu je postopati pri tej ali oni pravdi,

Pripovedka o fantu, ki je z mačkami oral.

(Dalje.)

Čez nekaj časa je bilo pa tam blizu kraljestvo dano na stavo, da kdor bi z družega nadstropja vjel jezdec na konju prstan, ki se mu bo spustil skozi okno, tisti bi dobil kraljestvo in kraljičino. Ko starejša dva brata zvesta, začela sta tudi očeta prositi, naj bi vsakemu kupil konja.

„Bova tudi midva poskusila srečo.“ Res je oče kupil vsakemu konja, mlajši pa je na peči z mačkami oral in se jima je smijal in rekel: „Kako sta vidva neumna, če sta ravno v šolo hodila, ko gresta tja na stavo!“ Ko onadva odideta, pobere on svoje mačke, vzame mesengasto uzdo, gre tja na tisti travnik, jo potrese, in glej, takoj pride tisti mesengasti konj in prinese za mladega kneza obleko

ako je že zares potreba neizogibna, da mora koga tožiti.

Tu in tam bomo prinesli tudi kako sliko iz dnevnih dogodkov. Upamo, da nam ostanejo naši vrli napredni kmetje zvesti, in da nam bodejo plačevali kakor do sedaj naročnino redno, čeprav smo jo morali povikšati za 40 krajcarjev. Vsi tisti, kateri so že do sedaj naročeni in kateri še se naročijo do prihodnjega 1. januarja, plačajo samo 60 kr. Naj se toraj hitro naroči, kdor še se misli v tem letu naročiti. Na naročila brez denarja se ne moramo ozirati, ker moramo tudi mi vse gotovo in takoj plačati. Dragi kmetje, gotovo ste prepričani, da nimamo pri našem podjetju nikakega dobička, sploh pa ga tudi nečemo imeti.

Vsaki bode sprevidel, da mu list za tako mali denar prinese vsakokrat dovolj novega, dovolj poučnega koristnega in tudi veselega. Vprašali smo več kmetov, ako jim je prav, da postane list dražji in vsi

ali opravo. Fant sleče navadno obleko in obleče obleko prinčevsko, katero mu je prinesel mesengasti konj. Obleka je bila vsa z mesengom vezana. Fant sede na konja in jezdi proti grajščini. Ko ga zagledajo, pozdravljajo ga kar od daleč in vsi se hoteli, da bi bil najprej poskusil stavo. Pa je rekel: „Le drugi naj prej stavo poskusijo, ki so že del časa tukaj; jaz sem pa nazadnje prišel, bom pa tudi najzadnji igral.“ Kraljičina ga je tudi od daleč videla in si je mislila: „Ko bi ta dobil stavo, potem bi bila srečna.“ Vsi so stavo poskusili, pa nobeden ni vjel prstana. Prišla je vrsta na mladeniča ki je imel mesengastega konja; zaleti se okoli grajščine in ko pride pod tisto okno, iz katerega so vrgli prstan, ka- seže z roko, pa je imel prstan na prstu. Radi bi bili govorili ž njim, pa je kar zletel in izginil in še tja na tisti travnik; ročno sleče mesengasto obleko

so bili s tem zadovoljni, ker so prepričani, da bode „Štajerc“, ako bode treba za nje-ga par desetice na leto več plačati, gotovo tudi mnogo več prinesel.

Toraj naročite se tako hitro, kako je mogoče! Dragi kmetje, ostanite nam, kakor do sedaj zvesti, da pa smo Vam mi zvesti prijatelji, o tem se je gotovo že vsak pre-pričal! Nekateri farji in dohtarji nas bo-dejo črtili, naj jim bode, saj vejo zakaj! Ako Vas mi nebi pred njimi svarili, bi gotovo držali ti gospodje z nami.

Zdaj pa vidijo, da so se kmetje začeli braniti, da jim ni več za farški, za doh-tarski jarem, zato pa se nas tako bojijo. Ta strah kažejo s svojim ljutim pregan-janjem našega lista.

No, dragi nam farški bratje in farški podrepniki, zakaj pa potem vi čitate naš list, ko pa ga tako preganjate? Klerikalci leté navadno prvi na pošto po „Štajerca“. Zakaj le neki?

Prižnice, (kancelni), spovednice, misi-joni, farovži, vse, vse se je že porabilo in se še danes rabi proti „Štajercu“ in glej, po vsakem takem misijonu, po vsaki taki pridigi smo dobili ravno z istega kraja zopet več novih naročnikov. Pošiljal je „Štajerca“ „kaplanček“ z Maribora in nje-govi zahrbtniki k — hudiču, a „Štajerc“ pa vedno prospeva, in se bode sedaj celo povečal.

Krasen dokaz, da ga kmetje ljubijo, ker je edino pravi kmečki list!

in obleče navadno, pobere svoje mačke in gre ročno domov na peč z mačkami orat. Ko brata prideta domov, vpraša ju precej, kateri je stavo dobil. Rekla sta: „Nek tak mladenič je prišel, ves je bil v mesen-gastem oblačilu, on je dobil prstan.“ Nobeden ni vedel, kdo je bil. On pa reče: „Saj sem vama prej pravil, da sta neumna, če gresta. Jaz doma z mač-kami na peči orjem, pa mi je zmerom dobro.“

Ko ni vedel kralj, kdo je dobil kraljestvo in kraljičino, razglasil še je jedenkrat, da kdor bo pri grajščini z najvišjega okna zlato jabolko dobil na konji jezdeč, njegovo bo kraljestvo in kraljičina. Ko to dva brata zvesta, spet očeta prosita, naj bi smela iti srečo poskusit; morebiti da dobi kateri zlato jabolko. Oni pa, ki je na peči z mačkami oral, smejal se je in rekel: „Kako sta neumna; saj ne bosta ničesa dobila! Jaz pa bom doma z mačkami oral, pa mi bo

Preganjanje.

Kdor se zavzame za tiste, kateri se preganjajo, ta izpolni s tem svojo človeško, svojo kristjansko dolžnost. Vsaki, kateri ljubi pravico, ne bode tudi nikdar zamudil, da ne bi takemu, kateri se zares preganja, pomagal. Naravno je toraj, da dobijo pre-ganjani kaj lahko in hitro podporo. To dejstvo pa zlorablajo tudi drugi, kateri se množici kažejo kakor da bi jih kedo preganjal, kate-rih pa nihče ne preganja.

„Vera je v veliki nevarnosti, sovražniki Kristu-sovi vladajo na svetu. katoliška cerkev, duhovniki se preganjajo!“

Te in enake besede se slišijo povsod dandanes, slišijo se v mestih, slišijo se na kmetih. A ne samo, da bi se govorile, temveč napišejo in tiskajo se ter se tako razprostirajo med ljudstvom.

Ker se je tudi naš list že večkrat podolžil, da je proti veri, da je proti duhovnikom, da jih preganja, da se vera odganja, hočemo danes nekaj besed o tem spregovoriti.

Ali je res, da je vera v nevarnosti? Ali je res, da vladajo na svetu sovražniki Kristusovi? Odgovor: Prava, resnična naša sveta vera ne more biti nikdar v nevarnosti. Ona je človeku tako globoko vtisnjena v dušo in v srce, da je ne more odstraniti nobena moč celega sveta. Nauki Kristusovi so tako lepi, tako dobri, da ne bode nik-dar pravi človek o njih dvomil in dokler bodejo živeli ljudje, kateri imajo zdravo pamet, se bodejo po Njegovih naukih ljubezni ravnali.

Ali je toraj res, da se katoliška vera, katoliška cerkev kot taka preganja? Odgovor: Ni res! Vsaki človek živi pri nas po svojem verskem prepričanju in država skrbi posebno pri nas na Avstrijskem, da mu tega verskega prepričanja ne sme nihče kaliti. Katoliki imajo svoje službe božje, svoja cerkvena opravila in država skrbi zato, da se pri tem ne me-tijo, da celo, ako bi na primer pozabil človek, kateri je od druge, toraj od tuje vere, vzeti klobuk z glave, ga zato postava kaznuje. Otroci, vojaki, dijaki i. t. d.

zmirom dobro.“ Ko ona dva odideta, pobere mla-denič svoje mačke v torbo vzame srebrno uzdo in gre na tisti travnik, potrese uzdo, pa pride tisti srebrni konj in prinese za princa obleko. Bila je vsa z srebrom vezana. On zajaše konja in zdirja proti grajščini. Od daleč ga že pozdravljajo. Vsi so hoteli, da bi on prvi poskusil srečo, pa je rekel: „Le drugi naj prej poskusijo, ki so delj časa že tukaj, potlej bom pa jaz.“ Vsi so poskusili, nobeden ni dobil ja-bolke. Sedaj poskusi ta, pa jo je prvokrat dobil. Na to ročno odide, da niso vedeli kam, na tisti travnik, sleče prinčevsko obleko in obleče navadno, pobere v torbo svoje mačke in ročno gre domov na peč z mač-kami orat. Onadva prideta domov, bila sta prav ža-lostna; ta jima pa reče: „Saj sem vama prej pove-dal, da sta neumna, ko tje hodita. Jaz doma na peči z mačkami orjem, pa mi je zmerom dobro.“